

ОНИКСНА БУРА

Ребека Јарос

ОНИКСНА БУРА РЕБЕКА ЈАРОС

Соочи се со темнината

*За оние кои не штрчаат по популарната шолја,
за оние фатени на дело додека читале под клуча,
за оние кои се чувствуваат како никој никогаш и ника-
де да не ги кани, да не ги вклучува или да не ги преиспитува.
Облекувајте униформите. Одиме да јаваме змејови.*

Ониксна бора е авантуристичка фантазија од првиот до последниот миг, лоцирана во суровиот натпреварувачки свет на воениот колеџ за јавачи на змејови, која содржи елементи поврзани со војна, битки гради в гради, опасни ситуации, крв, интензивни насилства, крваво прободување, убиство, смрт, смрт на животни, закрепнување од повреди, тага, труење, палење, експлицитен јазик и сексуални активности. Сите читатели кои можеби се чувствителни на овие елементи се замолуваат да го имаат ова предвид и да се подготват да се соочат со бурата...

Текстот кој следува, од наварски на современ јазик верно го пренесе Џесинија Нилворт, управителката на Квадрантот на писарите при Воениот колеџ *Басџијаџи*. Сите настани се вистинити, а имињата се сочувани за да им се оддаде почит на паднатите за нивната храброст. Нека Малек им ги прими душите.

Заштитата на Басгијат и на штитовите се случи по висока цена, вклучувајќи го и животот на генералката Соренгејл. Мораме да ја приспособиме стратегијата. Во интерес на Кралството е веднаш, макар и времено, да се влезе во сојузништво со Поромиел.

— Пронајдено писмо од генералот Огустин Мелгрен до Неговото Величество, кралот Таури

ПРОЛОГ

Каде ли оди оној, жити Малек? Брзам по тунелите под квадрантот и се напрегам да го следам, но нокта е најголемата сенка, а Зејден напивно се слева со темнината. Да не ме води врската меѓу нашите змејови и да не се гаснат поплат магичните светилки, никогаш не би погодила дека чекори скриен некаде пред мене.

Стравот ме стиснал небаре во ледена тупаница и чекорот ми станува несигурен. Цело време вечерва ја држеше главата наведната, го чуваа Боди и Гарик додека чекавме да ни кажат вест за повредата на Соер по битката во која за малку ќе го изгубевме *Басџијат*, но немам претстава што прави во моментот. Ако ги забележи некој бледите кругови со боја на јагода околу неговите шареници, ќе го уапсат – и веројатно ќе го погубат. Според текстовите што ги имам читано, во оваа фаза ќе му избледат, но додека тоа не се случи, што е до толку воопшто важно да ризикува вака да го види некој?

Единствениот логичен одговор ми праќа ледени морници по грбот, студенило кое нема врска со студениот камен ходник што го чувствувам низ чорапите. Немав време да обујам чизми, дури ниту да го облечам заштитниот елек,

откако чкрапнувањето на вратата кога се затвори ме разбудило од немирниот сон.

„Не ми одговара ниеден од нив двајцаџа“, вели Андарна додека нагло ја отворам вратата која води кон покриениот мост во истиот момент кога вратата од другиот крај се затвора. Тој ли беше? „Скал сè ушће е... бесна, а Тарн ми мириса и на бес и на џаџа.“

Што е разбирливо од причини за кои уште не смеам да си дозволам да размислувам, но во моментов ми одмагаат.

„Сакаш ли да џи џрашам Кјур или Храџ...“ почнува таа.

„Не. На сиџе чеџворица им џреба сон.“ Несомнено изутрина ќе одиме во патрола во потрага по преостанати венини. Со сè понесигурен чекор минувам преку ледениот мост и се сепнувам кога погледнувам низ прозорците. Претходно беше доволно топло за дождовни бури, но сега снегот врне како густа завеса и го прикрива долот кој го дели квадрантот од главниот кампус на Басџиџаџи. В гради ме стега, а нов бран солзи, навидум бесконечни, ми ги пече и онака веќе болно отечените очи.

„Почна џред околу еден час“, нежно вели Андарна.

Температурата постојано паѓа во часовите откако... Не мисли на џоа. Растреперено вдишувам и сè со што не можам да се носам пикам во една уредна кутија, отпорна на пробивања во мојот ум, и ја сместувам некаде длабоко во мене.

Предоцна е да ја спасам мама, но нека сум проклета ако дозволам Зејден да умре.

„Смееш да џаџуваш“, ме потсетува Андарна кога ја отворам вратата кон квадрантот на видарите и влегувам во преполната сала. До сидовите на камениот тунел стојат или лежат ранети во униформи од сите бои, а видарите со трчање влегуваат и излегуваат низ вратите од амбулантата.

„Ако џаџувам џри секоја заџуба, за нишџо друџо нема да имам време.“ Оваа лекција добро ја научив во изминативе осумнаесет месеци. Минувајќи покрај неколку очигледно пијани пешадински кадети, чекорам низ простор сега наместен како надополнување на амбулантата, со поглед барам темна трага. Овој дел од квадрантот не претрпе штета, но сè уште смрди на сулфур и на пепел.

„Вечна ѝ слава на мајка ти! За генералката Соренгејл, пламенот на *Басџијаџи*!“ довикнува еден кадет од трета година, а мене желудникот уште повеќе ми се стега додека чекорам и натаму, без одговор.

Се доближувам до аголот, па вртам, и тогаш здогледувам парченце темнина што кратко, само колку едно треперливо срцебиење, ја обвива десната страна од сидот, и пред себе ги здогледувам скалите кои водат кон одајата за испрашување, таму од двете страни стои по еден изморен стражар. Сенките се слизнуваат надолу по скалите.

Бесџираџа. Обично многу сакам кога имам право, но во случајов, се надевав дека нема да имам. Во мислите посегам по Зејден, но наидувам само на студен, дебел ониксен сид.

Морам да миnam крај оние стражари: што би сторила Мира?

„Досега веќе ќе го имаше убиено *џвојоџи* *џоручник* убедена дека *џосџаџила* *исџравно*“, одговара Андарна. „*Сесџираџи* е јавач кој *џрво* *гејсџува*, а *џоџоа* *џрашува*.“

„Не ми *џомаџаш*.“ Она малку што го каснав за вечера, сега ми се заканува дека ќе ми излета низ уста. Андарна има право. Мира ќе го убие Зејден ако дознае дека црпел енергија од плото, без оглед какви му биле околностите. Но, самоувереност како на Мира? Тоа не е лоша идеја. Ја збирам секоја ронка ароганција што успевам да ја извадам од себе или да ја изглумам, ги зафрлам рамената, ја кревам брадата и со крупни чекори им приоѓам на стражарите, и истовремено се молам дека изгледам поцврсто одошто се чувствувам. „Морам да го видам затвореникот.“

Двајцата стражари разменуваат брз поглед, а потоа оној повисокиот, од лева страна, се закашлува. „Имаме наредба од Мелгрин да не пуштаме никого по скаливе надолу.“

„Кажи ми едно“ – ја навалувам главата на една страна и ги скрстувам рацете небаре ги носам со себе сите ками кои ги имам... или барем, моите чизми – „да беше човекот директно одговорен за смртта на мајка ти на само една низа скали оддалечен од тебе, што би сторил?“

Понискиот се загледува в земја и му гледам исеченица под увото.

„Наредбата гласи...“ почнува повисокиот, кој притоа брзо ми го погледнува врвот од косата сплетена во плетенка разлабавена од лежење.

„Оној е зад заклучена врата“, го прекинувам. „Ве замогувам пет минути само да гледате на друга страна, не да ми го дадете клучот.“ Значајно му се загледувам во прстенот со клучеви што му виси од појасот со крвави дамки на него. „Да загинеше твојата мајка додека со својот живот го обезбедуваше одбранбениот систем за целото кралство, биди сигурен дека и јас ќе бев така љубезна кон тебе.“

Високиот стражар пребледува.

„Говерсон“, шепоти понискиот. „Таа е управувачка со молњи.“

Говерсон мрзоволно промрморува и збира тупаници до телото. „Десет минути“, ми вели. „Пет за мајка ти и пет за тебе. Знаеме кој денес не спаси.“ Со главата покажува кон скалите.

Само што, не знааш. Никој не знае како се жртвуваше Зејден за да го убие Мудрецот... нивниот генерал.

„Фала ви.“ Почнувам да слегувам по скалите со растреперени колена, притоа ја игнорирам продорната реа од влажна земја која почнува да ми ја нагризува прибраноста. „Не ми се верува дека слегол овде.“

„Веројатно бара информации“, забележува Андарна. „Не можам да го обвинувам што сака да дознае што точно е.“ Копнежот во нејзиниот глас ме вјасува на повеќе начини.

„Не е тој венин без душа. Сè уште е Зејден. Мојот Зејден“, отсекувам и цврсто се држам за единственото во кое сум сигурна додека тивко слегувам по скалите.

„Знаеш што му прави црпењето мојшто на човек“, ме предупредува таа.

Дали знам? Знам. Дали прифаќам? Апсолутно не прифаќам.

„Да се изгубел целосно самиот себе, во тоа на вечера имаше бројни можности да ме исцеди, особено додека сиев. Наместо тоа, се погрижи да сме безбедни и ризикуваше да го откријаш додека со часови седеше до мене. Од тоа црпел само еднаш. Сигурно ќе можеме да го поправиме

месџоџо каде шџо душџа можеби му... најукнала.“ Само толку сум подготвена да признаам. „Веќе знам шџо мисли Тарн и ќе ме исџошџи ако се расџравам и со двајцаџа вас, и заџоа џе молам, жиџи Амари, биди на моја сџирана.“

Во тој миг засветкува врската која директно нè поврзува нас двете. „Добро, џоџаш.“

„Нависџина?“ Подзастанувам на едно скалило, се потпирам до сидот со едната дланка за да не изгубам рамно-тежа.

„Јас сум исџо џолку заџаџочна колку и џој, а џи сеџак имаш доверба во мене“, вели таа. „Нема да сум ушџе една биџка шџо ќе мораш да ја биеш.“

Ох, фала им на боговите! Нејзините зборови ме понижуваат до срж и со олеснување ја веднам главата. Претходно не сфаќав колку ми биле потребни овие зборови додека не ми ги кажа. „Ти блаџодарам. Ја џо имаш секое џраво да дознаеш од каде џоџекнуваш, иако лично не се сомневам во џоа која си.“ Слегувам по преостанатите скалила, сега со сигурен чекор. „Само џи можеш да решиш дека сакаш да си џо најдеш семејсиџоџо, но се џрижам дека Мелџрен...“

„Ја сиџалив онаа венинка во борба“, ме прекинува таа, а зборува брзо, речиси слеано.

„Да, ја... сиџали.“ Се муртам додека слегувам по спиралните скали кон ќелиите за испрашување. Бев премногу запрепастена од нејзиниот изглед, од промената на нејзините крлушки, што воопшто не помислив дека ја спали мрачната маџепсница. Колку што знам, никогаш не сме успеале да ги убиеме со оган. Ниту Тарн не рече ништо.

„Цела ноќ размислувам за џоа. Некако џоинаку ја доживувам маџијаџа коџа менувам бои. Можеби, коџа во џој моменџи ја искорисџив моќџа шџо ја имам, ја џроменив венинкаџа, ја ослабнав доволно за да ја изџорам.“ Андарна малку забавува во говорот за да ги изговори убаво сите зборови, но не премногу.

„Тоа би можело да џромени... сè.“ Под себе слушам придушени гласови. „Дефиниџивно вреди доџолниџелно да се исџражи.“ Воопшто не ни помислувам да го ризикувам доброто на Андарна и да објавам дека таа можеби е нашето најново оружје, особено зашто веќе кружат гласишта

дека ќе побараме сојузништво со Поромииел. Што може да е полошо од водството да ја загрози Андарна? Водството на целиот Континент да ја загрози, ете тоа.

„Можеш да се бориш колку сакаш, но таа моќ што ѝ тече низ вените?“ провоцира Џек, му ги слушам зборовите сè погласно додека ги минувам и последните свијоци во ходникот. „Има причина што старешините ја посакуваат. Да ти дадам братски совет? Покори се и најди друга да ебеш. Ако таа твоја озлогласена самоконтрола макар малку затрепери пред неа...“

„Никога не би сторил такво нешто“, возвраќа Зејден, со смртоносно леден тон.

Срцето ми чука двојно побрзо и сопирам непосредно пред последниот свијок на скалите, останувам надвор од видик. Џек му зборува за мене.

„Дури ниту ти, Риорсон, не можеш да заповедаш кои наши делови најпрвин ни се одземаат.“ Џек се смее. „Но, од лично искуство ти кажувам, самоконтролата брзо се губи. Само погледни се: тукушто си нацрпил енергија од изворот, а веќе си тука долу, очаен да најдеш лек. Ќе се лизнеш некаде и потоа... Па, да кажеме вака: целата ќе посиви како онаа нејзина сребрена коса што толку те маѓепсала, а тие твои бледи прстени во очите нема да ти траат само неколку дена – ќе ти останат засекогаш.“

„Нема да се случи тоа.“ Зејден го процедува секој збор.

„Можеш лично да ја испорачаш.“ Слушам како свечката ат синцири. „Или, можеш да ме пуштиш да излезам, па ќе одиме заедно. Којзнае, можеби ќе ја остават да поживее за да те држат на поводник додека не станеш асим и додека не заборавиш сè во врска со неа.“

„Еби се.“

Стискам тупаници. Џек знае дека Зејден црпел моќ од земјата. Тоа ќе му го каже на првиот што ќе го испрашува и Зејден ќе биде уапсен. Почнува да ми се врти додека тие двајца почнуваат да се расправаат на само неколку метри од мене, зборовите повеќе не им ги слушам јасно од виорот на сопствените мисли. Богови, би можела да го изгубам Зејден, исто како...

Не смеам. Нема. Одбивам да го изгубам, одбивам тој да се изгуби себеси.

Стравот сака да се крене во мене, но го потиснувам, не му давам да дише, да расте. Од моќта која се накрева во мене, единствено посилна е решителноста од која го вкочанувам грбот.

Зејден е мој. Мое срце, моја душа, мое сè. Црпеше од тлото за да ме спаси и ќе го превртам цел свет додека не најдам начин да го спасам. Дури и да морам да се спогодувам со Текарус за да добијам пристап до секоја книга на проклетиов Континент, дури и да морам да заработувам и да испрашувам мрачни маѓепсници, еден по еден. Што и да треба ќе сторам за да најдам лек.

„Ќе најдеме лек заедно“, ветува Андарна. „Најјрвин ќе ги исцрпи сите љоблиски ресурси, но, ако имам право и ако некако не сакајќи сум ја сменила онаа венинка која ја сменив бојата на крлушкиите, дружиите од мојов вид би требало да знаат како иаа шакика да се усоврши. Како да го смениме. Да го излечиме.“

Здивот ми се прекинува од таа можност, од цената за неа. „Дури и да имаш право, нема да ти користиш за да...“

„Сакам да го најдам моето семејство. Сега која твоеа водство знае што сум, и на двесте ни е јасно дека е само прашање на време која ќе уследи и наредбата да се пронајде мојот вид. Дозволи да го сториме што под наши услови и за наши цели.“ Тонот ѝ се заострува. „Да ја следиме секоја можна патека до наоѓање на лекој.“

Има право. „Можеби за секоја можна патека ќе мора да се прекршат неколку закони.“

„Змејовите не се покоруваат пред човековите закони“, ми возвраќа со тон кој ме потсетува на Тарн. „А, како јавач поврзан со мене, како јавач на Тарн, и ти повеќе не се покоруваш пред нив.“

„Бунтовна шинејџерке“, промрморувам и во умот веќе смислувам неколку планови, од кои барем дел би можеле да успеат. Иако сум нивен јавач, сепак постојат неколку злодела кои веднаш би наложиле мое погубување... и, погубување на секој друг во кого ќе имам доволно доверба за да го вклучам. Си кимам со главата, го прифаќам ризикот, барем за себеси.

„Пак ќе мора да криеш шатајни“, ме предупредува Андарна.

„Само оние со кои ќе го штиџам Зејден.“ Што во моментот значи дека морам да го спречам Џек да го открие овој разговор без да го убијам бидејќи не можеме да си ја дозволиме потерата и вревата што ќе се кренат доколку умре нашиот единствен заробеник.

„Сиџурна си дека не сакаш да ги прапувам Кјур или Храџ...?“

„Сиџурна сум. Почнувам да слегувам до крај од скалите. Постои само уште една личност покрај Боди и Гарик во која можам да имам доверба дека на прво место ќе бидат Зејденовите најдобри интереси, само уште една личност која може да ја знае целата вистина. „Кажу ѝ на Гланџе дека ми шреба Имоџен.“

**Нема да умрам денес.
Ќе го спасам.**

— Лично дополнување од Вајолет Соренгејл кон Книгата на Бренан

ПОГЛАВЈЕ ЕДЕН

По две седмици

Летањето во јануари треба да биде забрането со Кодексот. Зимската бура беснее, заштитните очила постојано ми се замаглуваат, па не гледам ништо пред себе додека се пробиваме низ заканувачкото снежно невреме над планините близу *Басџијаи*. Се надевам дека уште малку и ќе минеме низ најлошото, со рацете во ракавици цврсто се држам за јаболокото на седлото.

„Не би било *ѝрактѝично* да умрам денес.“ Ова го велам низ умствената врска со Тарн и Андарна. „Освен ако не ви е *намераѝа* да ме *држиѝе* *ѝодалеку* од *Сенариумоѝ* *ѝоѝладнево*, или?“ Чекав повеќе од една седмица да ја примам наредбата преправена како покана од кралевниот совет, но доцнењето е разбирливо со оглед на тоа што веќе четврт ден во самиот кампус се одвиваат мировни преговори. Поромиел претходно објави дека ќе се повлечат од преговорите доколку не успее да се постигне договор околу условите до седмиот ден, а тоа не ми изгледа добро. Само се надевам дека ќе бидат добро расположени кога ќе пристигнам и јас.

„Сакаш да *сѝиѝнеш* на *средбаѝа*? Тоѝаш немој да *ѝагнеш* овој *ѝаѝ*“, возвраќа Тарн.

„Значи, за њоследен њаѡ ѡи велам, не ѡагнав“, се бунам.
„Скокнав од ѡебе за да му ѡомоѓнам на Соер...“

„Не ѡѡсеѡувај ме.“

„Еј, не може цело време да ме исклучуваше од ѡаѡроли!“
не прекинува Андарна од топлината и заштитата на нивната Долина.

„Не е безбедно“, ја потсетува Тарн, мислам дека по едно стоти пат. „Насѡрана временскиѡе ѡрилики, овде ловиме мрачни маѓеѡсници, не леѡаме за задоволсѡво.“

„Да, не ѡреба да леѡаш коѓа е вакво“, се согласувам и со поглед барам дали ќе здогледам трага од Ридок и од Утром, но насекаде околу мене гледам само белина. Ме стегаат градите. Како кој било од нас да ги види теренот или другарите од одредот, а камоли да забележи мрачен маѓепсник или маѓепсница, на десетици метри под нас кога сме опкружени од ваков хаос? Не помнам да имало некогаш пожестоки бури од овие што во изминативе две седмици го погодуваат воениот колеѡ, но без...

Мама. Тагата ми ги зарива канѡите остри како жилет во градите, па го кревам лицето за да го почувствувам студениот снег кој како да ми ги гризе образите за да се сосредоточам на што било друго и да продолжам да дишам, да продолжам да се движам. Подоцна ќе тагувам: секогаш, подоцна.

„Ама, сеѓа сѡе само на брза ѡаѡрола“, цимоли Андарна и ме сепнува во мислите. „Ми ѡреба да ѡовежбам. Којзнае на какво време ќе наидеме коѓа ќе ѡи бараме моиѡе од врсѡаѡа?“

Но, се покажа дека „брзите патроли“ се смртоносни, а и не барам причини да ја тестирам теоријата што Андарна ја има во врска со огнот. Можеби мрачните маѓепсници имаат ограничени моќи во дометот на штитовите, но и натаму се смртоносни борци. Оние од нив кои не избегаа по битката, досега го користеа елементот изненадување со чија помош додадоа бројни имиња на списоците со загина-ти. Загуби трпат од Првото крило, од Третото крило, дури и од нашата чета Канѡа.

„Тогаш, вежбај како рамномерно да распоредиш доволно маџија за да ти бидат постојано појли сите екстремите додека леиаш, бидејќи твоите крила нема да ја издржат тежината од сите овој мраз“, ржи Тарн кон снегот што вее.

„Нема да ја издржат тежината од сите овој мраз“, нескриено му се потсмева Андарна. „А, погледни твоите како чудесно ја носат тежината од сите твое едо.“

„Оди најди некоја овца, остави ги возрасните да работат.“ Тарновите мускули под мене малку се напнуваат како што веќе ми е познато, па се наведнувам напред во седлото колку што можам и така се подготвувам за понирање.

Желудникот ми се качува во грло кога тој нагло ги збира крилата и се нурнуваме со голема брзина, просто сечеме надолу низ бурата. Ветрот ми фучи околу качулката на зимската летачка јакна, кожениот заштитен ремен од седлото ми се врежува во смрзнатите бедра додека се молам на Зинал да нема планина директно под нас.

Тарн се израмнува, желудникот ми се смирува: ги кревам заштитните очила на чело и брзо трепкам со погледот надесно. На оваа помала височина и интензитетот на бурата е послаб, а видливоста е доволно подобрена за да можам да ја здогледам низата карпи веднаш над полетиштето.

„Ми изгледа чисто.“ Очите ми солзат од ветрот, но и од снегот кој повеќе личи на парченца мраз во брз лет одошто на снегулки. Ги чистам очилата со прстите во ракавици и повторно ги ставам на нос.

„Се согласувам. Штом го слушнеме истото од Фјереџе и од Кру, ќе завршме за денес“, мрмори Тарн.

„Ми звучиш како да е лошо што тири гена по ред не сме наишле на нејријашелот.“ Можеби навистина сите сме ги фатиле и сме ги убиле. Како кадети, досега во пределот околу Басџијаш имаме убиено триесет и еден венин додека нашите професори работат на терен, да го расчистат остатокот од покраината. Но, бројката убиени венини ќе се искачи на триесет и два ако некој само се посомнева дека еден од нив живее меѓу нас – иако нему му се припишува заслугата дека сам убил седумнаесет венини.

„Оваа тишина не ми се допаѓа...“ Ветерот над нас гласно фрласнува и Тарн нагло крева глава и јас со него.

О, не.

Не е ветер. Крилја се.

Канџите на Утром ми го исполнуваат видното поле, срцето ме стега од паника. Утром излегол од бурата и паѓаат право кон нас.

„Тарн!“ викам, но тој веќе се превртува лево менувајќи го нашиот дотогашен курс.

Целиот свет ми се врти пред очи, небото и земјата двапати си ги менуваат местата во танц од кој ми се слуша додека Тарн нагло ги шири крилјата. Со тоа движење го крши слојот мраз кој му се насобрал на работ од крилјата, од него паѓаат цели парчиња.

Вдишувам длабоко, но растреперено додека Тарн со максимален напор мавта со крилјата, со што за само неколку секунди добива предност од триесет метри височина, од каде веднаш се пушта брзо и жестоко кон кафеавиот мечоопашест змеј поврзан со Ридок.

Гневот ми го зоврива воздухот в гради, за само еден краток миг Тарновите емоции ми го преплавуваат телото, но потоа ги кревам умствените штитови за да го придушам она силното кое допира од него кон мене низ нашата поврзаност.

„Немој!“ викам во ветрот додека доаѓаме сега лево од Утром, но, како и секогаш, Тарн прави точно како што сака тој и штрака со вилиците заканувачки на само, како ми се чини, неколку сантиметри од главата на Утром. „Очигледно беше случајност!“ Таква случајност обично се избегнува кога змејовите комуницираат меѓу себе.

Помалиот кафеав мечоопашест змеј *креска* додека Тарн го повторува своето предупредување и на крај Утром му го покажува грлото како гест на покорување.

Ридок погледнува кон мене низ густата завеса од снег кој врне и ги крева двете раце до себе, но се сомневам дека ме гледа како му слегнувам со рамената во знак на извинување зашто Утром се спушта пониско од нас и се упатува на југ, кон полетиштето.

Изгледа Фјереге и Ри веќе се пријавиле на рапорт.

„Нависџина ли беше ѿѿребно она?“ ги спуштам умствените штитови и врската со Тарн и со Андарна ми се враќа и ме преплавува со сета сила, иако светкавата ментална патека која ме поврзува со Зејден и натаму е блокирана, придушена до одвај одек на неговото вообичаено присуство. За никаде е оваа загуба на непрекината поврзаност, но Зејден уште не си верува – или не верува во она во кое уште смета дека ќе се претвори – и затоа не се отвора пред мене.

„Да“, одговара Тарн кој очигледно смета дека тој еден збор е сосем доволен.

„Речиси двојно си ѿголем од неѓо и очигледно беше несреќен случај“, повторувам додека брзо слетуваме на полетиштето. Снегот на тлото во затворениот кањон веќе е разгазен во повеќе калливи ѿаџеки: кадетите од втора и од трета година непрекинато летаат на патроли.

„Не беше несреќен случај џуку небрежносџ и еден дваесџ и двегодишен змеј џреба да е ѿѿамеџен, а не да се двоџ од јаѿѿѿо само заџѿо се расѿрава со својѿ јавач“, намуртено баботи Тарн, чиј гнев се стишува до тивко клокотетење кога Утром следува до Фјереге, зелената камоопашеста змејџца на Ри.

Тарн се дочекува на канџите врз смрзнатото тло со силен удар лево од Утром. Од ненадејниот удар секоја коска во телото ми вибрира како звоно. Болка ми експлодира по ‘рбетот зашто долниот дел од грбот ја прима најголемата сила од ударот. Дишам додека трае најлошото, потоа ја прифаќам болката и продолжувам натаму. „Па, баш џрациозно беше слеџувањево.“ Нагло ги кревам заштитните очила на чело.

„Следниѿ ѿаѿ, ѿи леѿај.“ Се стресува како мокро куче, со дланки го штитам лицето од парченца мраз и стврднат снег кои му прскаат на сите страни од крлушките.

Се смирува, по што го влечам кожениот ремен од седлото за да го откопчам, но токата се заробува во нерамните шевови бидејќи морав да го шијам ременот по битката и еден од нив пука. „Проклеѿсѿво. Ова немаше да се случи ако му дозволеше на Зејден да џѿ ѿѿрави“ Мачно слегувам

од седлото, при што ја игнорирам болката со која ми се бунат зглобовите вкочанети од студ додека се префрлам преку неговите ледени боцки и крлушки кои веќе ги познавам како својата дланка.

„Не го скина Мрачниот за да го љуби шог“, одговара Тарн.

„Досџа го нарекуваш шака.“ Коленото ми попушта, ги пружам рацете пред себе за да задржам рамнотежа и си ги колнам зглобовите кога стигнувам до Тарновото рамо. По еден час минат во седлото на овие температури, коленото што се бунува не е ништо: имам среќа што колковите сè уште ми функционираат.

„Досџа ја одрекуваш висџинаџа.“ Тарн го нагласува секој збор од проклетата наредба додека избегнувам едно делче од неговите крлушки на кои има останато мраз и се подготвувам да слезам од него. „Неговата душа љубеќе не е неговата.“

„Тоа е малку драматично.“ Нема повторно да навлегувам во оваа расправија. „Очиите љубително му изгледаат нормално и...“

„Таква моќ создава зависност и ти што го знаеш, инаку немаше да се љубиш додека си си.“ Го извива вратот на начин со кој ме потсетува на змија и строго се загледува во мене со златните очи.

„Како не, сијам.“ Не кажав целосна лага, но дефинитивно заклучувам дека морам да сменам тема. „А, ти? Ме наџера саџа да си го љубам седлото за да ме научиш на лекција?“ Задникот ми се бунува против секоја негова крлушка додека се лизгам по неговата предна нога и завршувам на тло, во свежо наврнат куп снег. „Или, бидејќи љубеќе немаш доверба во Зејден за да му ја довериш мојата ојрема?“

„Да.“ Тарн ја крева главата над мојата и дува огнен млаз кон сопственото крило за да го истопи преостанатиот мраз: се вртам настрана од овој врел налет кој е во болен контраст со мојата телесна температура.

„Тарн...“ Се мачам да најдам вистински зборови и се загледувам нагоре кон него. „Морам да знам кој е твојот

сѡав ѡред овој сосѡанок. Со или без одобрение од Емѡири-анскиоѡ советѡ, ниѡѡо од ова не можам да ѡо ѡравам без ѡебе.“

„Сакаш да ѡрашаш дали ќе ѡе ѡоддржам низ бројниѡе начини на кои ѡланираш ѡ се додворуваѡ на смрѡѡѡа заѡѡо сакаш да ѡо излечиш оној кој не може да се излечи?“ Повторно го извива вратот и ја врти главата кон мене.

Напнатост ми потпукнува како електрицитет долж врската со Андарна.

„Не е ѡочно дека не може да се...“ Се прекинувам пред да навлезам во таа расправија бидејќи остатокот од она што Тарн го кажа е точно. „Во основа, да.“

Баботи длабоко од градите. „Леѡам без да си ѡи ѡо-ѡлам крилјаѡа заѡѡо ѡака се ѡодѡѡвувам да можам да носам ѡоѡолема ѡежина на ѡоѡолеми далечини. Тоа нели е одѡвор на ѡвоеѡо ѡрашање?“

Поголема тежина, значи Андарна. Олеснувањето ми избива од усни низ брзо издишување. „Ти блаѡодарам.“

Пареа му излегува во виткани облаци од ноздрите. „Но, немој ѡоѡрешно да ја сфаѡиш мојаѡа неумолива ѡоддршка кон ѡебе, мојаѡа сѡарена ѡарѡнерка, и кон Андарна како некаква форма на моја верба во него.“ На ова Тарн ја крева главата и така го означува крајот на овој разговор.

„Разбрано.“ По ова, тупкам низ снегот кон веќе разгазената патека на која чекаат Ри и Квин. И Ридок десно од мене им приоѡа, но притоа го заобиколува Тарн во широк круг. Со прстите речиси отрпнати од студ во ракавиците несмасно ги откопчувам трите копчиња отстрана на мојата летачка јакна со качулка и, откако успевам, ткаенината поставена со крзно ми се трга од носот и од устата. „Добро минавте на обиколка?“

Ри и Квин изгледаат како многу да им студи, но фала им на боговите, не се повредени.

„Да, но сепак... некако ме вознемирува колку е рутински. Не видовме ништо загрижувачко. И јамата во која се спалуваа виверните уште е полна само со пепел и со коски.“ Ри вади грутка насобран снег од работ на качулката, па ја враќа на глава и ги покрива црните плетенки долги до рамена.

„Апсолутно ништо не видовме во последните десет минути од патролата и точка.“ Ридок минува низ коса со раката во ракавица, при што од кафеавите образи му се слизнуваат снегулки без притоа да се топат.

„Ти барем управуваш со мразот.“ Покажувам кон неговото лице на кое нема снегулки, дури до толку да се изнервираш.

Квин брзо ја собира во пунџа русата кадрава коса. „И ти можеш да се стоплиш ако џитнеш некоја молња.“

„Нема да ризикувам кога не можам да видам што ќе појдам.“ Особено откако во битката го изгубив единствениот спроводник за молњи што го имав. Брзо го погледнувам Ридок додека зад него се редат во низа змејовите од нашата Пламена чета за нивната патрола. „А, всушност, за што се каравте со Утром?“

„Извини за тоа.“ Ридок се грчи и продолжува тивко. „Сака да си оди дома, да се врати во Аретиа. Вели, од таму можеме да тргнеме во потрага по седмиот змејски вид.“

Ри кима со главата, а Квин цврсто ги стиска усните.

„Да, јасно ми е“, вела: така мислат повеќето од јатото. Не сме баш добредојдени овде. Единството меѓу наварските и аретиските јавачи се распадна само неколку часа откако заврши битката. „Но, мораме да сме овде, барем засега, затоа што тоа е единствениот начин да го склучиме сојузот што ќе може да ги спаси цивилите во Поромиел.“

Да не споменувам дека Зејден инсистира да останеме.

„Тој *осџанува бидејќи наварскиџе шџиџови џе шџиџаџ од него.*“ Тарн исфрла уште еден огнен столб кога го игнорирам и со него го загрева своето лево крило, па чучнува за подобро да полета заедно со другите.

Дворот е речиси празен кога влегуваме во него низ тунелот под работ на бедемот со кој е одвоен од теренот за обука. Пред нас, снегот веќе ги затрупал покривите на крилото со заедничките спални соби, на ротондата во средина која ги поврзува меѓусебно другите градби од квадрантот, и сите други покриви освен најјужниот, на крилото за учење, пред нас кон лево, каде на највисоката кула силно гори огнот на Малек во кој се спалуваат сите лични предмети на нашите починати како што бара тој.

Можеби богот на смртта ќе ме проколне што го задржав личниот дневник на мајка ми, но и онака, доколку се сретнеме, веќе имам подготвено неколку збора да му кажам.

„Рапортирајте“, наредува Ора Бејнхејвен од подиумот лево од нас каде стои заедно со Јуан Фејбер – кусиот, набиен крилен заповедник со скиселено лице на она малку што останало од наварското Четврто крило.

„Е, добро е, сите се вративте живи“, вели Јуан саркастично додека ги скрстува рацете и сега снегот му врне врз широките рамена. „Многу се загриживме.“

„Кретенот одвај беше заповедник на вод во четата Канца кога заминавме“, промрморува Ридок.

„Нема ништо утринава“, одговара Ријанон, на што Ора кима со главата, но не се удостојува да рече ништо. „Има нешто ново од фронтот?“

Желудникот ми се збира во јазол. Вистинска агонија е што немаме никакви информации.

„Ништо што би била расположена да им раскажам на група дезертери“, одговара Ора.

Море, гони ја.

„Група дезертери што ти ја спасија кожичката!“ Квин им крева среден прст додека продолжуваме натаму и додека чакалот прекриен со снег ни крцка под чизмите. „Наварски јавачи, аретиски јавачи... Не можеме вака да функционираме“, ни вели тивко таа. „Ако не нè прифатат нас како јавачи, летачите тотално немаат шанси.“

Кимам со главата дека се согласувам. Мира во моментот работи на тоа конкретно прашање – не дека раководството знае или ќе дозволи да се користи она што го дознала таа дури и ако тоа ги спаси преговорите. Надувени идиоти.

„Девера и Каори треба да се вратат наскоро. Тие ќе ја осмислат командната структура штом кралевите потпишат спогодба со која, да се надеваме, ќе добиеме помилување за тоа што воопшто сме заминале.“ Ри ја крева главата кога од ротондата пред нас излегува Имоџен чија розово бојадисана коса ѝ паѓа преку едниот образ додека слегува по камените скали. „Кардуло, пропушти патрола.“

„Поручник Тејвис ме распореди на друга задача“, објаснува Имоџен која не губи ниту момент додека доаѓа кон нас. Го префрла погледот само кон мене. „Соренгејл, два збора.“

Кимам со главата: Имоџен беше на должност со Зејден.

„Гледај утре да не отсутствува.“ Ри ја одминува Имоџен со другите двајца другари, па на половина од скалите подзастанува и погледнува преку рамо кон нас додека другите влегуваат. „Чекај, Мира треба денес да се врати, нели?“

„Утре.“ Нервозата ми се врзува како силен јазол околу вратот и ме стега. Едно е да смислиш план, а сосем друго да го спроведеш, особено кога последиците би можеле *повторно* да ги претворат луѓето што ги сакам во... предавници.

„По секоја можна *џаџека*“, ме потсетува Андарна.

„По секоја можна *џаџека*“, повторувам како мантра и ги зафрлам рамената.

„Добро.“ Преку лицето на Ри полека се шири насмевка. „Ќе бидеме во амбулантата откако ќе завршите“, ми ветува, па ги искачува преостанатите скали до влезот во ротондата.

„Им кажа на кадетите од втора година што планира Мира?“ шепоти Имоџен со остра нота на обвинување.

„Само на јавачите“, одговарам и јас тивко. „Ако нè фатат, тоа ќе биде велепредавство, но ако ги фатат летачите...“

„Ќе биде војна“, довршува Имоџен.

„Ридок, ти ли ја смрзна вратава?“ довикнува Ри од вратот на скалите и со сета сила ја повлекува кваката на вратата пред себе, па демонстративно приоѓа до левата врата. „Враќај се вamu и веднаш да ја поправиш, ама *веднаш*!“

„Така. Паметно што им кажа.“ Имоџен го трие коренот на носот додека слушаме како Ридок хистерично се смее однатре од ротондата. „Вие четворица сте ептен за никаде, ќе треба да се случи чудо ако успееме да го изведеме ова без да нè погубат.“

„Не мора да се вклучуваш и ти.“ Втренчено се загледувам во неа, како што пред осумнаесет месеци не можев ниту да си замислам. „Ќе го сторам тоа со или без твоја помош.“